

CAPÍTOL 22

Els dies següents, la Camil·la va estar treballant en el Samsó i Dalila, i les trobades d'en Bernard i la Caterina continuaven produint-se en el marc d'una aproximació excitant, tots dos esperaven el moment de poder posar junts. En Bernard havia d'aparentar dormir, però només tancava els ulls quan la Camil·la li ho demanava, si no es quedava embadalit davant la pitrera exuberant de la Caterina, penjant sobre el seu nas.

La temperatura de l'ambient pujava, i un dia en marxar del taller, en Bernard va proposar a la Caterina d'acompanyar-la a casa seva. Feia dies que la Caterina esperava un gest així i no va dubtar ni un segon a acceptar. Com que la dispesa de madame Régine era molt a prop, la Caterina se les va empescar que havia de donar tota una volta per anar a comprar alguna cosa, el primer que se li va acudir. En Bernard ja sabia que a aquella hora les botigues estaven tancades, i va saber endevinar el que desitjava la Caterina. Les passes, acompanyades de gran xerrameca, els van conduir a un parc solitari i fosc, només la llum de la lluna quasi plena, els marcava el camí. Potser massa llum i tot pel seu gust. Estàvem ja al mes de març, el fred havia afluixat una mica, però encara era força viu. Però ells dos no en tenien pas, el foc que els hi corria per dins podia haver encès les fulles seques sobre les quals es van ajeure deixant anar tota la tensió acumulada els dies anteriors. Per fi, en Bernard va poder assaborir aquell parell de pits que cada dia se li passejaven frec a frec i que mai havia gosat de tocar. Per fi, la Caterina va poder sentir-se abraçada per aquells braços molsuts, aquell cos perfecte. Per fi, tots dos van poder besar aquells llavis tant de temps desitjats. Per fi, per fi.

Mentrestant a Girona les coses anaven canviant. Moltes noies seguint el camí de la Camil·la i esperonades pels seus èxits, es van sentir atretes per la pràctica de la pintura, i van voler fer-se sòcies del Cercle Artístic. La majoria eren noies que havien crescut dins del món de l'art, filles de pintors, escultors o dibuixants, noies que necessitaven una petita empenta per fer el pas de dedicar-se a una pràctica artística.

Les pressions perquè les dones poguessin fer-se sòcies continuaven i, davant de la persistent negativa, hi va haver socis que van començar a donar-se de baixa. En principi, els directius no els van fer cas, però les baixes anaven augmentant i no era qüestió de perdre tot el valor que havia costat tant d'aconseguir amb el pas dels anys. Els èxits evidents de la Camil·la havien llençat en doina tots els arguments dels socis més antics i les postures masclistes van haver d'anar minvant. A la següent reunió extraordinària, en Jeroni es va quedar pràcticament sol i es va poder aprovar, finalment, que les dones poguessin entrar a formar part del cercle com a sòcies.

El mateix dia, en Marià, eufòric, va escriure a la Camil·la comunicant-li la decisió del Cercle Artístic, i explicant-li que ja hi havia una corrua de noies disposades a donar-se d'alta i a matricular-se a les classes que s'hi feien.

En Puigmartí, també va escriure personalment a la Camil·la per dir-li que la feien sòcia d'honor i que li sabia molt de greu tot el que havia passat. La Camil·la li respongué amb agraïment i li afirmà que quan tornés a Girona els faria una visita. Almenys la seva lluita no havia sigut en va.

Acabat el Samsó, tocava començar un encàrrec produït en l'entremig, una obra urgent per una església de París. Els van demanar una escena de Santa Anna i la Mare de Déu quan era xiqueta.

Les figures evidentment anirien vestides de cap a peus i les robes les dibuixaria l'August i després les deixaria pintar a en Rémy, que li anaven molt bé els temes tèxtils. Un cop definides les posicions dels models, s'haurien de fer maniquins pels vestits i aquest cop l'August va decidir pintar ell mateix les cares. Per la nena, van fer venir una veineta del barri que li agradava molt visitar el taller de pintura.

Com la Camil·la no hi va participar en aquest quadre, l'August li va encomanar que pensés en la composició del següent, l'últim de la sèrie, el tema era grandios: una festa en honor del Déu Bacus, una bacanal. Hi havia d'encabir un bon grapat de figures i potser hi tenien un parell de mesos de feina treballant-hi tots els del taller.

En Rémy tenia els seus maniquins al costat d'un finestral i la Camil·la va muntar el seu escenari a l'altre costat. Va fer un esquema mental de la posició de les figures i va demanar a en Paul que posés per ella de manera provisional per veure postures i mides.

Ell deia que ho feia per descansar, i de tant en tant, en Rémy s'aixecava i anava a veure com progressava la Camil·la en la seva composició, aquells dies la Caterina no hi era i en Rémy devia sentir l'arribada de la primavera. La panxa de la Camil·la, ja força inflada, no li privava de fer-li comentaris picants i llençar-li dards enverinats. La Camil·la se'n va adonar, però es feia la desentesa. Llavors va pensar que fora bo que vingués la Caterina, seria una manera que en Rémy la deixés en pau. Va dir a l'August que necessitava la Caterina per les figures femenines de la bacanal i la feu venir.

Aquest cop la Caterina havia de representar diverses figures, totes amb postures lascives, insinuants, provocadores i la majoria completament nues. S'ho passava molt bé, s'havia adaptat molt bé a aquest ofici i sempre estava contenta i riallera. Quan la Camil·la li demanava posicions compromeses, cridava a en Rémy.

—Rémy, vine maco, què et sembla, et provocho baixes passions així? Ha, ha, ha.

I adoptava unes actituds clarament concupiscents, indescriptibles amb paraules.

—On has après aquestes maneres Caterina? —li deia la Camil·la.

—No les ha après enlloc —responia en Rémy—, això les dones ja ho porteu a dins, sabeu molt bé com fer-ho per enlluernar un babau.

—Però digues, estic bé així? —segua la Caterina.

—Mira, si et quedes d'aquesta manera gaire estona, seré jo qui em tiraré a sobre —va dir en Rémy, rient sorollosament—, Camil·la, si pintes moltes figures així, aquest quadre no el voldran ni a l'infern per escandalós.

—Doncs així anem bé —va dir la Camil·la—, pots aguantar aquesta postura uns minuts Caterina?

—Ho provaré, va, afanya't.

Al cap d'uns dies, en sortir del taller, va ser la Caterina qui li va dir a en Rémy si volia a anar a fer un tomb. Ell la va fer esperar una mica fins a acabar els plec del vestit de la Mare de Déu, i es va estranyar, no estava acostumat que una dona li fes proposicions, el seu paper de mascle es va sentir una mica ferit per l'avançament de la Caterina, però també es va sentir alleugerit perquè no havia trobat el moment propici per aproximar-se a ella sense semblar el que realment sentia.

Aquest cop, la Caterina no va donar cap excusa, va portar en Rémy directament al mateix parc on havia portat en Bernard, i ell la va seguir dòcilment. Pel camí van parlar de banalitats que cap dels dos va recordar més enllà de la cantonada. En arribar al parc, la Caterina va executar el mateix ritual que havia fet amb en Bernard, però aquesta vegada era ella qui portava les regnes, en Rémy es deixava fer, havia trobat gust en aquesta posició i li agradava sentir-se posseït.

Amb l'arribada de la primavera, la Camil·la va sortir de comptes i dos dies després va començar a sentir els dolors del part. Es va afanyar per anar cap a casa amb en Vincent, mentre la Caterina avisava a madame Régine, que tenia experiència en naixements d'infants.

Aquell mateix vespre va parir un nen formós, amb molt de cabell negre al cap i amb uns bons pulmons que deixaren anar un plor sorollós, talment com el miol d'un gat.

L'endemà, les noies de la dispesa de madame Régine varen fer campana de la universitat, volien veure el nen de la Camil·la i s'hi presentaren totes plegades amb gran xerinola. Totes el volien agafar, tocar-li les galtones i deixar-se agafar un dit amb aquelles manetes tan remenudes.

La Caterina s'afanyà a escriure a la Teresa amb l'encàrrec de part de la Camil·la que ho comunicés als seus pares, i així fou com la bona nova va arribar a totes les llars del poble.

Un cop refeta del part, la Camil·la es va incorporar a la feina al taller. Per a les dones pageses, el fet de parir un fill no comportava dies d'allitament, suportaven molt bé el dolor i eren capaces de continuar les seves tasques amb bastant normalitat. L'alletament li comportava fer nombroses aturades, però li anava molt bé per tenir més estona el seu fill als braços, el fet de tenir-lo enganxat al pit la feia sentir mare i li donava una gran alegria. D'altra banda, la pintura era la seva passió, gaudia molt

pintant i havia de compartir els dos gaudis de la millor manera. A més, la feina que la va fer anar a París era urgent i el dia tenia vint-i-quatre hores...

Mentre ella pintava, la Caterina tenia cura de la criatura, tot i que era un bonifaci i dormia moltes hores. Quan havia de posar per algun pintor, madame Régine se'n ocupava.

Acabada la jornada, la Camil·la disfrutava del seu fill tant com podia, tot i que, sent tan petit, no feia res més que menjar i dormir. Les altres noies també feien els seus torns en funció de la seva disponibilitat i a casa de la Camil·la sempre hi havia algú disposat a estar amb el nen.

Al cap de quinze dies, al taller s'hi respirava un clima de concentració, tothom treballava a la seva obra en silenci, quan va sonar la campaneta.

En Paul, que era el que estava més a prop, va obrir la porta i va veure un home jove, fort i ben plantat que preguntava si aquest era el taller on treballava la Camil·la. Una mica estranyat, li va preguntar qui era i la resposta fou: un amic seu.

En Paul va anar a avisar la Camil·la i ella es va acostar a la porta curiosa.

—Hola, Camil·la.

—Llorenç! Què fas aquí mal parit? —exclamà cridant— Ja saps que et busquen pel poble?

—Camil·la, he vingut en són de pau, vull conèixer el meu fill.

—Fuig d'aquí, de tu només té la deshonra, la ignomínia, l'ultratge, l'escàndol i la vergonya.

—És el meu fill i tinc tot el dret de veure'l.

—Aquest nen ja té un pare, està inscrit al registre amb el nom del meu marit.

—Marit? Quin marit? En Llorenç ja sabia que la Camil·la s'havia casat, però es va fer l'orni.

En sentir tot l'esvalot, tots els del taller s'acostaren a la porta tot i no entendre un borrall de la conversa.

La Camil·la va agafar la mà d'en Vincent i dirigint-se a en Llorenç li llençà: —Aquest és en Vincent, el pare del meu fill, tu no tens res a dir, així que fot el camp que no et vull veure més.

—Tu saps molt bé qui és el veritable pare, aquesta mitja merda no m'arriba ni a la sola de la sabata.

La Caterina, que s'havia posat un barnús, va traduir les paraules d'en Llorenç amb tota la intenció, i va dir en veu alta: —Aquí el teniu, aquest és el cabró que va violar la Camil·la.

L'August va preguntar a la Camil·la si el volia veure i davant la negativa, va convidar en Llorenç a marxar.

Ell, en veure que estava clarament en inferioritat, guilà renegant, i girant-se cap a la Camil·la li bordà en to amenaçador —això no s'acabarà aquí, te'n recordaràs de mi.